

Živý Bože, když slyšíme tvé slovo, otevři naše srdce i mysl mocí svého Ducha. Kde jsme nejistí, dej nám porozumění; kde pochybujeme, dej nám odvahu; kde jsme uzavření, připrav nás, abychom tě přijali. Promlouvej k nám znovu skrze vzkříšeného Krista, abychom viděli, uvěřili a následovali. Amen.

Milost vám a pokoj ve jménu vzkříšeného Krista.

V tuto první neděli po Velikonocích vás srdečně zdravím od vašeho partnerského sboru ve Spojených státech, First Presbyterian Church of Annapolis, i od těch, kteří jsou zde se mnou a sdílejí radost a naději tohoto období.

I přes vzdálenost jsme spojeni jako jedno tělo - slavíme stejnou dobrou zprávu, že Kristus vstal z mrtvých a že vzkříšení se mezi námi stále děje. Děkujeme za vaše společenství v Letohradě, za vaše svědectví, víru i společný život. A radujeme se, že dnes, na různých místech, ale v jednom Duchu, hlásáme stejnou živou naději: Kristus skutečně vstal.

Velikonoce nejsou jen jeden den - jsou obdobím, způsobem života. Vzkříšený Ježíš se neobjevuje jen jednou, ale znovu a znovu: ženám u hrobu, učedníkům na cestě do Emauz i učedníkům shromážděným za zavřenými dveřmi ve strachu.

A když Jan říká, že se skrývali „ze strachu před Židy“, nemluví o celém národu, ale o konkrétních náboženských vůdcích - těch, kteří se podíleli na Ježíšově smrti. Učedníci se bojí, truchlí a nevědí, co bude dál. A právě do tohoto prostoru vstupuje vzkříšený Kristus - znovu a znovu.

Ale všimněte si: když Ježíš přichází k učedníkům, někdo tam chybí. Mysleli bychom, že jich je dvanáct - kdo tam tedy není?

Samozřejmě Tomáš. A vzkříšený Ježíš se kvůli němu o týden později vrací, stejně jako se stále znovu zjevuje učedníkům na běžných místech, dokonce i při snídani na břehu. To nám připomíná, že setkání se vzkříšeným Kristem není omezeno na jedno ráno; děje se znovu a znovu - v domech, na cestách i uprostřed každodenního života. A pokud ho někdy mineme, jako Tomáš, dobrá zpráva je tato: Ježíš se vrací, jako by říkal: „Nechci, abys o to přišel.“

Možná jsme dnešní evangelium ani nepotřebovali slyšet, známe ho dobře: učedníci jsou zavření ze strachu, Ježíš přichází, přináší pokoj, dává Ducha a zdá se, že je všechno v pořádku. Ale jak jsme řekli, Tomáš tam nebyl. A když se vrátí, má otázky, má pochybnosti.

A upřímně - je to dobře. Protože otázky a pochybnosti nejsou jen normální, jsou zdravé. Možná si i vy nějaké nesete.

Tomáš pochybuje, proto jsme mu dali přezdívku „nevěřící Tomáš“. Chce vidět a dotknout se, než uvěří. A když se Ježíš objeví, setká se s ním právě tam a zve ho, aby se podíval a dotkl, a říká: „Nebud' nevěřící, ale věřící.“ A Tomáš odpovídá: „Pán můj a Bůh můj.“

Tento příběh slýcháme rok co rok a stal se nám důvěrně známým. Ale někdy právě to, co známe nejlépe, potřebujeme znovu uvidět nově.

Tom Long vypráví příběh českého katolického kněze Tomáše Halíka a jeho cesty do Indie, která tento známý text z Janova evangelia ukazuje v novém světle. Při nedělní návštěvě madráské katedrály byl Tomáš Halík požádán, aby četl evangelijní čtení při ranní mši toho dne. Čtení bylo z Jana 20, příběh o Ježíši o prvních Velikonocích, jak říká pochybujícímu Tomášovi: „Polož sem svůj prst a podívej se na mé ruce. Vztáhni svou ruku a vlož ji do mého boku. Nepochybuj, ale věř.“

Když tento text četl shromáždění, otec Halík předpokládal, že vybraný oddíl je o tom, o čem si vždy myslel, že je: Ježíš nabízí své rány jako „důkaz“ nevěřícímu Tomášovi a proměňuje

jeho pochybnost ve víru. Ale než den skončil, Halík měl prožít zkušenost, která otevřela tento příběh s dramatickou novostí a, jak napsal, dokonce „mi v novém světle odhalila největší tajemství křesťanské víry: vzkříšení Ježíše...“

Jeho kněz-přítel ho toho odpoledne vzal nejprve na místo poblíž Madrásu, kde byl podle tradice apoštol Tomáš umučen, a poté do blízkého sirotčince. Halík řekl, že byl zvyklý dívat se utrpení do tváře. Navštívil místa nacistických koncentračních táborů, Hirošimu i Ground Zero v New Yorku, ale nic ho nepřipravilo na to, co uviděl v sirotčinci. Řekl: „V postýlkách, které se více podobaly klecím pro drůbež, ležely malé, opuštěné děti, jejich břicha nafouklá hladem, drobné kostry pokryté černou, často zanícenou kůží. V zdánlivě nekonečných chodbách na mě ze všech stran hleděly jejich horečnaté oči a natahovaly ke mně své dlaně. V nedýchatelném vzduchu, v tom zápachu a pláči, jsem cítil duševní, tělesnou i morální nevolnost. Měl jsem dusivý pocit bezmoci a hořké hanby, jakou člověk cítí, když stojí tváří v tvář chudým a ubohým—hanby za to, že má zdravou kůži, plný žaludek a střechu nad hlavou. Chtěl jsem zbaběle utéct co nejrychleji... zavřít oči i srdce a zapomenout...“ Náhle k němu promluvil Ježíš. Z hloubi jeho nitra se vynořila slova, která četl toho rána při mši: „Dotkni se mých ran! Polož sem svůj prst a podívej se na mé ruce. Vztáhni svou ruku a vlož ji do mého boku...“ Uslyšel tato slova nově. Už neslyšel Krista, jak odstraňuje Tomášovy pochybnosti „důkazem“ svých ran. Nyní pochopil, že všechna bolestná zranění a všechno lidské utrpení ve světě jsou „Kristovy rány“. A že Ježíš říká Tomášovi, jemu i všem, kdo kolísají ve víře a ztrácejí důvěru ve velikonoční zaslíbení, aby se dotýkali ran lidstva.

Vstupováním do úzkosti druhých se znovu setkáváme se vzkříšeným Kristem. Tam, v bolesti a utrpení, je místo, kde vzkříšený Kristus působí, kde ho lze nalézt. Halík napsal: „Jestliže přehlídíme bolest, chudobu a utrpení v našem světě... pak nemáme právo říkat Kristu, jako apoštol Tomáš, když se dotkl Ježíšových ran: „Můj Pán a můj Bůh.““

Přátelé, Ježíš je přítomen v plnosti velikonoční radosti—v hudbě, ve slavnosti, ve shromážděném společenství a ve všech okamžicích, kdy je snadné říci, že Bůh je dobrý. A přece nám Tomáš připomíná, že vzkříšeného Pána potkáváme i v jeho zlomeném těle—v těle, které bylo zlomeno pro vás, v těle plném ran a jizev, v těle, které nacházíme tam, kde má domov bolest a utrpení, mezi těmi nejmenšími. I tam se setkáváme s naším Pánem a Bohem.

Kéž máme milost a odvahu vztáhnout své ruce v lásce a péči. I tam potkáváme našeho Pána a našeho Boha. Amen.

Mihee Kort, pastorka FPC of Annapolis